

Chương 635: Sự Trưởng Thành Của Cô Con Gái

(Số từ: 3243)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

18:06 PM 02/12/2023

Nếu Đại Công tước đến thăm Edina, điều đó sẽ hữu ích.

Hội đồng Trưởng lão đã trả lời, yêu cầu chúng tôi làm những gì chúng tôi thấy phù hợp.

Tuy nhiên, Lucynil đề nghị giới hạn chỉ có Đại Công tước mới có thể đến Edina, vì điều đó có thể gây nguy hiểm. Đương nhiên, Harriet và tôi đồng ý.

Chúng tôi không thể chắc chắn liệu Đại Công tước có thực sự có thể cung cấp cho chúng tôi bất kỳ đầu mối nào hay không, nhưng nếu không, điều đó thật đáng tiếc.

Có lẽ nếu chúng tôi thảo luận vấn đề này cùng nhau, chúng tôi có thể tìm ra giải pháp.

—Một vài ngày sau đó.

“Cha!”

*Bịch!

Từ xa, tôi nhìn Harriet chạy về phía Đại Công tước và ôm chầm lấy ông ấy.

Thời gian có thể thay đổi nhiều thứ.

Tôi tự hỏi từ bao giờ đứa con gái hay được cha mình nuông chiều lại trở nên như thế này.

Tưởng chừng như mới ngày hôm qua khi tôi phải bí mật đến Arunaria để bàn bạc những vấn đề nặng nề rồi quay về.

Bây giờ Đại Công tước đã quyết định đứng về phía chúng tôi, Harriet có thể gặp gia đình cô ấy bao nhiêu tùy thích.

Đó không phải là một cuộc hội ngộ đầy nước mắt.

Thay vì khóc, Harriet tràn đầy phấn khích, và Đại Công tước có vẻ mãn nguyện.

Sau khi ôm nhau một lúc, hai cha con cuối cùng cũng buông cái ôm ra, và Đại Công tước nhìn tôi.

"Cảm ơn, Reinhardt."

"Tôi nên là người cảm ơn ông."

Nhìn thấy lòng biết ơn của Đại Công tước bằng cách nào đó khiến tôi cảm thấy ngứa ngáy.

Nó không giống như một cái gì đó đáng để được cảm ơn.

Đó có thực sự là vấn đề nhận được lòng biết ơn vì đã làm điều gì đó hiển nhiên không?

Giống như sự căm ghét mà một người nhận được khi trở thành Ma vương, tôi cảm thấy kỳ lạ bất cứ khi nào tôi trải nghiệm sự ưu ái và lòng biết ơn khi trở thành Ma vương.

Đại Công tước đứng ở lối vào của Cung điện Hoàng gia, nhìn xuống khung cảnh của Edina, trải dài bên dưới ngọn đồi.

Bây giờ Đại Công tước đã biết nơi này ở đâu, ông ấy có thể đến đây bất cứ khi nào ông ấy muốn.

“Tôi hiểu rồi... nếu nó là một hòn đảo... vâng, nó có thể như thế này cũng hợp lý thôi...”

Đại Công tước dường như cảm thấy một cảm xúc mãnh liệt, kỳ lạ khi nhìn chăm chăm vào ngôi làng Lazak yên bình bên bờ biển.

"Tôi không thể tin rằng vẫn còn những nơi có phong cảnh như vậy..."

Do rào cản rộng lớn của biển, những con quái vật bay từ đất liền không thể đến được nơi này.

Bản thân quần đảo Edina đã là một địa điểm du lịch nên thời tiết đẹp, bầu trời trong xanh và biển trong suốt.

Đó là một phong cảnh tuyệt đẹp.

Nhưng đó không phải là tất cả.

"Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng một nơi như vậy có thể tồn tại..."

Từ xa, người ta có thể nhìn thấy quý và con người sống cùng nhau.

Tất nhiên, vẫn có những người sợ quý, nhưng cũng có những người nói chuyện với quý mà không do dự.

Đôi mắt của Đại Công tước mở to khi nhìn họ cùng tồn tại.

Cứ như thể ông đang cố hồi tiếc về những khoảnh khắc trong quá khứ khi ông không biết rằng điều đó là có thể.

Như thể đang cố gắng nghĩ xem Chiến Tranh Nhân Ma đã vô nghĩa như thế nào mà không hề lãng tránh chủ đề này.

"Trong giai đoạn đầu của Thảm Hoạ Cổng, tôi đã tập trung vào việc đến đây và ổn định khu vực này. Đó là lý do tại sao thiệt hại không quá nghiêm trọng."

Khoảnh khắc Thảm Hoạ Cổng xảy ra, tôi đã ngay lập tức đến gặp Edina và cứu Airi.

Sau đó, tôi phá hủy tất cả các Cổng dịch chuyển trong quần đảo.

"Đúng vậy, sau đó, bọn con đã thành lập một căn cứ trên đất liền và sơ tán con người và quý từ đó đến đây. Mọi người đã làm điều này kể từ đó."

Harriet bắt đầu giải thích cho Đại Công tước về những gì chúng tôi đã làm ở đây kể từ Thảm Hoạ Cổng.

Trong lần gặp trước, có những câu chuyện cô không thể chia sẻ, nhưng bây giờ, không còn bí mật nào để giữ, cô giải thích mọi thứ từ đầu đến cuối.

Harriet dường như hào hứng hơn bao giờ hết.

Cô đã làm một cái gì đó.

Cô đã cố gắng làm những gì có thể.

Và đó là cách cô ấy có thể tạo ra một thế giới như vậy.

Công tước nhìn xuống con gái mình, người đang hào hứng nói về điều này điều kia.

Với một nụ cười yếu ớt trên khuôn mặt của mình.

Không chỉ những gì cô ấy đã làm, mà cả những gì người khác đã đạt được.

Olivia Lanze, người mà cô có mối quan hệ không mấy tốt đẹp, đã giúp đỡ mọi người như thế nào.

Có bao nhiêu Succubi đã được mọi người thực sự yêu mến.

Làm thế nào Charlotte bây giờ đang ổn định Edina hỗn loạn một thời.

Harriet nói không ngừng, như thể cô muốn chia sẻ không chỉ những thành tựu của mình mà còn của những người khác.

Nó thật lạ.

Lẽ ra Công tước phải cảm động, nhưng bằng cách nào đó, tôi cảm thấy mình bị cuốn theo sự nhiệt tình của Harriet.

Harriet yêu đất nước này rất nhiều.

Cô tự hào về nó.

Thấy Harriet quan tâm đến người khác một cách chân thành và cảm thấy tự hào, tâm trạng của tôi không hiểu sao lại trở nên kỳ lạ.

Có lẽ Công tước cũng cảm thấy như vậy.

Công tước, không thể ngăn cô con gái nói nhiều của mình, đặt tay lên đầu cô.

"Nó làm cha nhớ lại ngày xưa."

"...Ngày xưa? Sao đột nhiên lại thế?"

Harriet nghiêng đầu như thể tự hỏi chuyện này có liên quan gì đến ngày xưa.

"Con đã từng khao khát được khen ngợi rất nhiều."

"T-Tại sao bây giờ cha lại nhắc đến chuyện đó chứ...?"

Mặt đỏ bừng, Harriet liếc nhìn tôi.

"Bất cứ khi nào con học được một ma pháp mới, con sẽ trình diễn nó và ngược nhìn cha bằng đôi mắt đó, giống như con bây giờ."

"...Thiệt hử?"

Ở Arunaria, nơi ít người sinh sống, Harriet đã là một thiên tài, nên chắc hẳn cô ấy đã biết ma thuật từ khi còn nhỏ.

Tôi tưởng tượng một Harriet bé nhỏ lật giở những cuốn sách ma thuật để nhận được lời khen ngợi từ cha, mẹ hoặc các anh trai của mình. Ý nghĩ đó đáng yêu đến nghẹt thở.

"Đó không chỉ là ma thuật. Bất cứ khi nào con học được điều gì mới, con sẽ khoe khoang về điều đó. Con đọc thơ và tiểu thuyết mà con thuộc lòng nhiều lần."

Trẻ con muốn được cha mẹ khen ngợi là điều tự nhiên.

Từ góc độ đó, không lý nào một cô con gái tự hào học hành chăm chỉ lại không đáng yêu. Và cô ấy là một thần đồng, vì vậy cô ấy phải sống với những lời khen ngợi trên môi.

Nhưng cuối cùng, một đứa trẻ vẫn là một đứa trẻ.

"Con út... Khi con còn rất nhỏ..."

Công tước nhìn xuống ngọn đồi bên dưới và nói.

"Bây giờ con đang khoe khoang về việc cứu sống vô số người..."

Đứa trẻ từng mang về nhà những điểm kiểm tra tuyệt đối đã lớn và giờ đang khoe khoang về việc cứu được rất nhiều mạng sống.

Trước khi kịp nhận ra, khoe mắt của Công tước đã đỏ hoe.

“C-Cha...?”

Với ánh mắt đó, Công tước vòng tay qua eo Harriet và nhắc bổng cô lên.

Ôm đứa con gái đã không còn là một đứa trẻ của mình, Công tước nói như thể đang nói với một cô gái trẻ.

Con gái của ông, người đã từng chỉ thông minh, thiếu suy nghĩ và kiêu ngạo.

Thấy cô ấy tự hào không phải vì trí thông minh, tài năng hay khả năng của mình, mà vì đã cứu sống một ai đó. Nhìn cô thấy tự hào về nó.

Cha mẹ nào không cảm động trước điều đó?

"Con đã làm rất tốt. Con gái của cha."

Nó giống như khi Harriet còn nhỏ.

Tuy nhiên, nó mang một trọng lượng không thể giống như khi cô còn bé.

Đó là lời khen ngợi và bày tỏ lòng biết ơn lớn nhất mà cha mẹ có thể đưa ra.

Khi đôi mắt của Công tước đỏ lên, đôi mắt của Harriet cũng rơm rớm nước mắt.

“Cha... con làm có tốt không?”

"Vâng, con đã làm rất tốt."

“Con... con đã cố gắng hết sức. Con thực sự... đã làm việc chăm chỉ với Reinhardt... Con không thể làm mọi thứ một cách hoàn hảo, nhưng con vẫn cố gắng hết sức. Thật khó... không thể cứu tất cả mọi người. Đau đớn lắm. Nhưng... hức hức! Vẫn... vẫn là...”

Tiếng thôn thức của Harriet cuối cùng biến thành tiếng khóc.

"Tuy nhiên... con đã làm tốt, phải không? Con đã làm rất tốt rồi, phải không?"

Khi cô nghĩ đến những người cô đã cứu, cô không thể không nghĩ đến những người cô không thể cứu.

"Tất nhiên là vậy rồi."

"Hức... hức! hức! Ừ! Ừ!"

Công tước cẩn thận ôm lấy cô con gái út đang khóc.

Cuối cùng, cuộc hội ngộ của họ là một cuộc hội ngộ đầy nước mắt.

“...Con rất xấu hổ đấy.”

Mắt Harriet sưng húp vì khóc và mặt cô đỏ bừng.

"Đi đi, đi dạo với cha em đi."

"Uh, ừm... anh đang nói gì thế?"

“Nếu em không phải là trẻ con, vậy em là người lớn chắc? Dù sao đi nữa khóc một chút đi, bản thân Công tước sẽ không có nhiều thời gian.”

“Anh đúng là đồ xấu xa!”

Công tước đã dành thời gian để lãnh đạo các Lực lượng Đồng minh ở đây.

Ông ấy có rất nhiều việc phải làm, và trên thực tế, ông ấy đã nghỉ phép trái phép.

Ông ấy sẽ phải quay lại sớm, vì vậy họ cần nói chuyện trong khi vẫn còn thời gian.

Harriet nhanh nhẹn dẫn đường, nắm tay cha khi họ đi xuống đồi.

Một cô con gái đi dạo, tay trong tay với cha.

Cô ấy đã hành động như một đứa trẻ.

Công tước mỉm cười đi theo khi Harriet dẫn đường.

“Em chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ thấy một cảnh tượng như vậy trong đời. Ugh.”

Olivia Lanze xuất hiện bên cạnh tôi, dường như không biết từ đâu hoặc có lẽ cô ấy đã quan sát từ xa.

Giả vờ ghê tởm, Olivia làm điệu bộ bịt miệng.

"Có chuyện gì thế? Trông rất đẹp mà."

“Em là một đứa trẻ mồ côi, vì vậy em không bao giờ có cha. Người mà đã đánh em bằng roi, vì vậy em không thể thông cảm chút nào.”

“...Em đã bị đánh bằng roi sao?”

Riverrier Lanze có độc ác như vậy không?

"Đó chỉ là một cách nói bóng gió. Nó không tệ đến thế. Nhưng thà bị đánh còn tốt hơn."

Tại sao cô ấy lại nói dối về một điều như thế?

Nhưng tôi biết ý của Olivia.

Harriet đã cống hiến hết mình cho ma thuật, không phải vì áp lực của cha mẹ cô, mà vì cô thích được khen ngợi và tự học.

Olivia đã sống một cuộc sống gượng ép.

Cô ấy chưa bao giờ nhận được lời khen ngợi.

Bất kể cô ấy đạt được thành tích gì, cô ấy sẽ luôn nghe rằng điều đó là không đủ.

Sau khi sống dưới áp lực gần như bị tẩy não, Olivia đã trở thành một con người rỗng tuếch.

Olivia tiếp tục nhìn Harriet và Công tước bước đi.

Ánh mắt của cô ấy dường như chứa đầy khao khát về một thứ mà cô ấy chưa bao giờ có được.

"Anh đã không nhận ra điều đó, nhưng anh phải nhận định lại."

Vì lý do nào đó, Olivia nhìn tôi và cười sáng khoái.

"...Bây giờ anh mới nhận ra điều đó sao? Đó mới thực sự là một thứ méo mó."

"Em nói gì cơ?"

"Đó là lý do tại sao nó tốt đấy."

"Hừm. Vậy thì tốt."

Olivia khoanh tay, nhìn xuống phong cảnh của Lazak.

"Thực ra, gần đây em rất sợ."

Tôi biết cô ấy sợ điều gì mà không cần phải nói ra.

"Có lẽ đã quá muộn để nói rằng cứ như thế này sẽ không tệ lắm và rằng chúng ta nên dừng sự điên rồ này lại, phải không?"

"...Anh cho là vậy."

Nếu chúng tôi chưa kịp nắm bắt thì có lẽ đã có thể xảy ra.

Nhưng có những thứ chúng tôi đã thu giữ được.

Chúng sẽ không trở lại trạng thái ban đầu chỉ vì chúng ta buông tay.

Thay vào đó, chúng sẽ rơi xuống đất và vỡ tan.

Cụm từ 'vượt qua tre' có nghĩa là tiến lên trong khi đẩy những rặng tre dày đặc sang một bên.

Nhưng liệu bước tiến của Lực lượng Đồng minh có thể thực sự được mô tả là chọc thủng lưới tre?

Lực lượng Đồng minh chắc chắn đang tiến lên mà không do dự, nhưng họ không chiến đấu với bất cứ thứ gì hay bất cứ ai.

Các chỉ huy của các đội quân khác nhau đã biết rằng một lực lượng vô danh, hùng mạnh đang chiến đấu trước mặt họ và rằng Đế quốc đang sử dụng một thế lực tà ác nào đó. Không thể tránh khỏi việc thông tin này sẽ lan truyền, mặc dù một cách thận trọng.

Một sức mạnh không thể tiết lộ cho bất cứ ai.

Một thế lực xấu xa.

Và một lực lượng mạnh mẽ.

Mọi người tự nhiên nghĩ đến một điều.

Có phải Đế quốc đã bắt tay với Ma vương?

Mọi người chỉ có thể tưởng tượng một cách tự nhiên những gì nằm trong lĩnh vực tưởng tượng của họ.

Mọi người không nghĩ đến Ma vương khi hắn ta giúp đỡ trước, nhưng bây giờ hắn ta không thực sự dẫn đầu đội tiên phong, họ nghĩ về Ma vương.

Đó là bởi vì Ma vương mà mọi người tưởng tượng là một sự tồn tại rất đáng sợ.

Trên thực tế, Ma vương và lực lượng của hắn thậm chí còn mạnh hơn những gì mọi người tưởng tượng, vì vậy mọi người dễ có suy nghĩ như vậy hơn.

Những tin đồn lan truyền trong sự sợ hãi và sợ hãi là không có cơ sở.

Làm thế nào Ma vương đã bắt tay với Đế quốc.

Tại sao Ma vương lại giúp đỡ Đế quốc.

Tại sao Đế quốc lại bắt tay với Ma vương.

Lấp đầy những phần không thể tưởng tượng được bằng ảo tưởng về một số cơ sở không xác định, họ chỉ đơn giản là tưởng tượng.

Ma vương có thể đang ẩn nấp ở đâu đó.

Ma vương sẽ lấy gì để đổi lấy việc giúp đỡ con người?

Mầm mống của sự hoang mang và lo lắng đã nảy mầm trong lòng mọi người, mặc dù họ đã được dặn dò cẩn thận lời nói bởi tung tin đồn thất thiệt có thể gây hỗn loạn.

Cuối cùng, Lực lượng Đồng minh đã không chiến đấu trong một thời gian dài, vì vậy tâm trí của họ bận rộn hơn là cơ thể của họ.

Không có gì là chắc chắn.

Thời gian trôi qua, đã là tháng thứ 5.

Lực lượng Đồng minh đã hủy bỏ tất cả các tuyến đường khác đến các thành phố lớn và di chuyển theo một hướng.

—Vương đô của Riselen, Diane.

Cuộc chinh phục các thành phố lớn khác vẫn chưa hoàn thành.

Nhưng Lực lượng Đồng minh đang tiến thẳng đến địa điểm diễn ra trận chiến cuối cùng.

“Thật đáng kinh ngạc khi chỉ có kẻ Bất diệt mà có thể xử lý được Rosentine...” Bertus lẩm bẩm khi anh đọc bản báo cáo trận chiến từ kẻ Bất diệt một cách ngây người.

—Thành phố Cảng Rosentine.

Hai thành phố lớn được xây dựng gần đó rất gần nhau, tạo ra tình huống ba thành phố gắn liền với nhau một cách hiệu quả. Vì vậy, khi tiến vào lãnh thổ của Rosentine, họ phải chinh phục ba thành phố liên tiếp.

Xem xét các Cổng ngày càng trở nên nguy hiểm, nếu họ rời khỏi nơi này là điểm chinh phục cuối cùng, họ có thể không thể kết thúc Thảm Hoạ Cổng.

Chẳng mấy chốc, nó trở thành một nơi thậm chí còn khó chiếm hơn Vương đô.

Trên thực tế, họ không thể chỉ chinh phục một thành phố, vì vậy họ phải chinh phục cả ba thành phố cùng một lúc.

Đó là lý do tại sao kẻ Bất diệt quyết định chinh phục khu vực xung quanh Rosentine trước khi nó trở nên quá nguy hiểm để đàn áp, và họ đã thành công trong việc bình định khu vực chỉ với kẻ Bất diệt.

"Tuy nhiên, khoảng 80% kẻ Bất diệt đã bị hư hại. Có vẻ như không thể tiến hành các trận chiến để chinh phục các thành phố lớn chỉ với kẻ Bất diệt từ bây giờ."

"Vì vậy, chúng ta không thể chỉ dựa vào kẻ Bất diệt được nữa."

"Vâng, thưa Bộ hạ."

Cả Titan và các Lực lượng Đồng minh khác đều phải chiến đấu.

Họ đã phá hủy cả ba thành phố lớn gần Rosentine, nơi mà trận chiến hỗn loạn lớn nhất đã được báo trước.

Lực lượng Đồng minh hiện đang tiến về Vương đô của Riselen, Diane.

Có tổng cộng ba thành phố lớn dọc theo tuyến đường.

Các thành phố vừa và nhỏ còn lại sẽ được xử lý bởi kẻ Bất diệt trong cuộc hành quân.

Nếu Lực lượng Đồng minh có thể chiếm được cả ba thành phố, Thảm Hoạ Cổng sẽ kết thúc.

Có ba trận chiến còn lại.

Kết thúc đã ở trong tầm nhìn.

Họ có thể chấm dứt dòng chảy hủy diệt tẻ nhạt này.

Những kẻ Bất diệt không thể bị che giấu mãi mãi.

Chẳng bao lâu nữa, khi những trận chiến quy mô lớn bắt đầu, những kẻ Bất diệt sẽ phải chiến đấu bên cạnh Lực lượng Đồng minh.

<Trans Note>

Trận đại chiến cuối cùng cũng đến gần (つ °Д °;)つ

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và mọi người có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

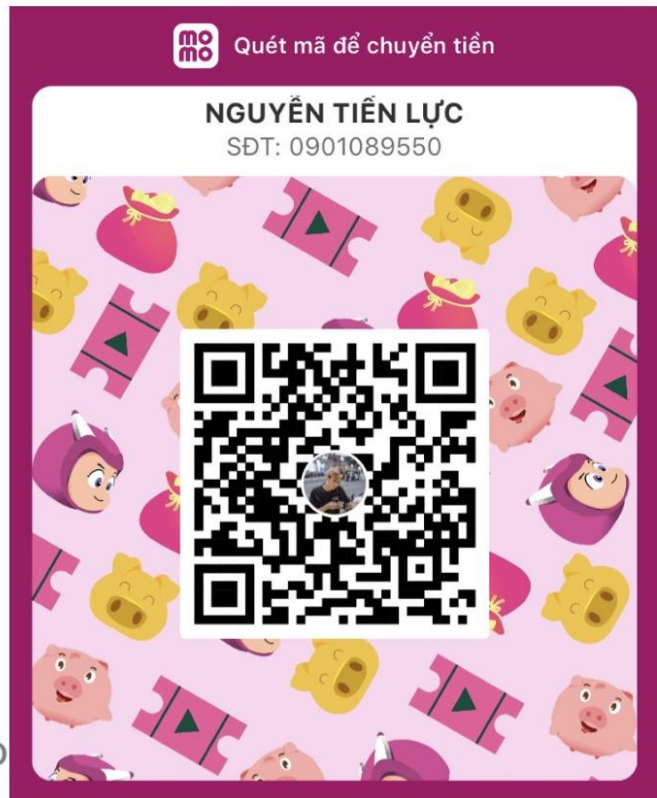
THẦY HAY CÁC BẠN CÓ THỂ ỪNG HỘ TÔI QUA:

NGUYEN TIEN LUC

6910814828

BIDV-CN DONG THAP PGD MY THO

Thanks For Reading